UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

J Ante H

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

Ignifacio/ignem accendo ſiue ignitum reddo: a q̄ igni
ficus ſator diſcordie.
Ignipotens/dictus eſt Vulcanus/ꝙ ignis poteſtatem
habeat: habetq̄ accentum in antepen.
Ignluom us pe.cor. ignem vomens. Lactan. Alti⁹ igni
uomū ſolē celi orbita ducit.
Ignitabulū/ignis receptaculū.
Ignarius/lapis dicit̄: ex quo ignis excutitur.
Ignea q̄dā vaſoꝝ fictiliū vitia q̄ coquēdo ꝯtrahunt̄.
Ignauia ab ignau⁹ fit/⁊ eſt cōtraria fortitudini: cum qđ
ratio aggredi fortiter ſuadet: id nos formido aggre/
di diſſuadet: ⁊ ab audēdo retinet. Cic. in Lel. Vt bo
nitas maliciā/tēperantia libidinē/ignauiā fortitudo.
Idē: Ignauiā puſillū ⁊ abiectū animū eſſe oſtēdit ad
Celiū ſcribēs. Etem̄ etiā hoc genere gloriari ſolitum
eſſe familiarē noſtrum Hortenſiū ꝙ nunq̄ bello ciui
li interfuiſſet hec noſtra laus erit illuſtrior: ꝙ illi tri/
buebatur ignauie đ nobis id exiſtimari non poſſe ar
bitror. Nec me iſta terrerēt que mihi a te ad timorē
fidiſſime atq̄ amātiſſime ꝓponunt̄. Quid aūt ſit for
titudo idem lib. iiij. ad Heren. oſtendit. Iſta non eſt
fortitudo inquit ſed temeritas: ꝓpterea ꝙ fortitudo
contēptio eſt laboris ⁊ periculi cū ratiōe vtilitatis ⁊
cōpenſatione cōmodorū. Temeritas eſt cū incōſide/
rata dolorū perpeſſiōe gladiatoria periculorū ſuſce/
ptio. Sal. de ignauo ⁊ ignauia ſic ſcribit. Cōptū ego
habeo milites v̄ba virtutē nō reddere: neq̄ ex igna/
uo ſtrenuū/nec fortē ex timido exercitū oratiōe impa
toris fieri. Et paulopoſt. Scitis equidē milites ſocor
dia atq̄ ignauia lentuli qui tam ſibi nobiſq̄ cladē at/
tulerit. Ex his colligi pōt/ꝙ gnauus ſit is qui indu/
ſtrius eſt ⁊ ſtrenuus ſiue fortis. Cuius contrariū eſt
ignauus: qui non eſt induſtrius. i. qui negligit aut for
midat ſe exercere in aliqua arte ꝓpter laborē. Virg.
Ignauū fucos pecus a preſepibus arcent: aut q̄ for/
midat periculū aggredi qđ fortis ⁊ ſapiens formida
re non debet: vt Cice. Hortenſio dicit tributum eſſe
ignauie ꝙ nunq̄ bello ciuili interfuiſſet. Differt tamē
q̄tum intelligo inter gnauū ⁊ induſtriū/ꝙ gnau⁹ pro
prie is ſit qui ad ſubeūda pericula ac labores tolerā
dos ſapiens ⁊ fortis eſt. Induſtrius qui ingenio cuꝫ
multū valeat: vt artifex bon⁹ aliquid ſtruere ⁊ nego/
ciari/non ociari ſtudet. Cice. ꝓ pōpeio inter gnauos
⁊ induſtrios diſtare oſtēdit/dicēs: Ceteris ordinibus
hoīes gnaui ⁊ induſtrij partim in Aſia negociantur:
quibus abſentibus vos cōſulere debetis: partim eo/
rum in ea prouincia pecunias magnas collatas ha/
bent. Cōponiturq̄ ignau⁹ ex in ⁊ gnauus: ſiue ex in ⁊
nauis n. in g. mutata. A nauis em̄ ⁊ gnauus dicit̄/ſed
ꝓprie nauus: gnauus v̄o per aſſumptionē g. dictus
nauus celer ⁊ ſtreuuus a nauiū celeritate.
Ignauit/ignarum fecit. Afra. In parte inferiori hic im
plicabitur caput fateor: ſed ſepe ignauit forteꝫ in ſpe
expectatio.
Ignoro as. pe. pro. neſcio ⁊ ab ignar⁹ fit: qđ ab in ⁊ gna
rus cōponit̄: hoc eſt neſci⁹. Gnarus v̄o idē eſt qđ ſci⁹
ac peritus. Colu. in p̄fa. Armorū ac militie gnaros.
De ignarus. Ter. in Eu. Imprudēs harū ignaruſq̄
omniū. Cice. Neq̄ em̄ tāte difficultat⁊ erā ignarus.
Vir. ꝓ imemor poſuit. O ſocij neq̄ em̄ ignari ſum⁹
an̄ malorū. Et alibi ꝓ eo qđ eſt aliter diſponēs. Aut
q̄ſnā ignarū noſtris de⁹ appulit oris? Ab ignoro fit
igonratio ⁊ ignorātia. Sed ignoratio ad actū ⁊ rem
ꝑtinet q̄ penit⁹ neſcit̄: nec ſciri pōt niſi ꝓdat̄: vt Cice.
lib. iij. offi. Quot⁹ em̄ q̄ſq̄ repit̄ q̄ impunitate ⁊ igno
ratiōe oīm ꝓpoſita abſtinere poſſit iniuria? Ignorā/
tia v̄o ad ingenij humani vitiū ꝑtinere pōt qn̄ q̄s per
ignorātiā nō ſatis intelligit q̄d faciat vł dicat. Aliqn̄
etiā ſine humani ingenij vitio eſſe pōt ignorātia: vt ſi
q̄s neſciat ea q̄ ad ſe nō attinēt. Hic tum harū rerum
ignorās erit: ⁊ ignorātiā harū rerū habere dicet̄ ⁊ ꝑ
ignorātiā earū dicet aut faciet interdum ea q̄ ſi ſciret
non diceret neq̄ faceret. Quo quidē modo accepiſſe
puto Ciceronē in Lel. cum dixit. Vt in fabulis q̄ ali/
quādiu per ignorātiā ſtirpis generis in famulatu fu
erunt. Ignorantiā non ignorationē dixiſſe reor mag̃
ꝓpter hoīes q̄ ignorātes erāt ſtirpis illorū q̄ propē
ip̄m genus ſtirpis qđ ignorabat̄: quaſi ſi hoīes id re
ſciuiſſent nō illos in famulatu eē permiſiſſent. Hec
autem differentia ſit: quoniam ignoro varie ſumit̄:
vt ſic dicā hoc ignoro: ⁊ cauſa ſit: q̄ id non ꝓdit̄ mi/
hi. Tunc q̄ hmōi cauſa non ex me ꝓuenit/ſed ex re q̄
nō ꝓdit̄ mihi: recte ignoratio dicit̄. Alio modo hoc
ignoro ⁊ cauſa ſit: q̄ nolo aut nequeo id apprehēde/
re etiā ſi prodat̄ mihi. Aut ideo hoc ignoro ꝙ ad me
id non attinet: ꝓpterea non id quero ſcire: tunc hec
ignorātia dicēda eſt/nō ignoratio qm̄ ad hoīs ꝑſonā
q̄ id ignorauit hoc magis ꝑtinet q̄ ad rē q̄ ſciri peni/
tus nō poſſet. Vn̄ Do. Imprudēs per ſe: ignarus ꝑ
alios. Ita ⁊ nos dicimus: Ignorās per ſe. Ignarus
ꝑ alios. Et ignorātia per ſe: ignoratio per alios.
Ignorabilis/qui nō cognoſcit̄. Plau. Quis hic eſt qui
oculis obuiā ignorabilis obijcit̄?
Ignobilis dicit̄ gnotus. Virgi. lib. vij. Solus ibi ⁊ ſyl/
uis italis ignobilis euū Exiget. Aliquādo dicit̄ ſtul/
tus: vt ignobile vulgus.
Ignomines q̄ laude ⁊ glīa carēt/q̄ſi inglorij illaudati.
Ignominia nominis nota. Cice. lib. iiij. de repu. Itaq̄
cum omnis ea iudicatio verſet̄ tantūmodo in nomi/
ne: animaduerſio illa ignominia dicta eſt. Cōponit̄
em̄ ex in ⁊ nomē g interpoſita quaſi cōtra nomē. Nā
nomen ⁊ ignominia contraria ſunt: q̄uis ſit ⁊ bonū
nomen ⁊ malū nomen: tamē nomen ſimpliciter ꝓ ho
nore etiā ſumit̄: vt Cice. indicare videtur/ſic ſcribens
Thermo. Oſtendit graues te ſuſceptuꝝ inimicitias
ſi adoleſcēs potēs ⁊ nobilis ignominia affectus eēt.
Et hercle ſine dubio erit ignominia. Habes em̄ ne/
minem gradu ſuperiorem.
Ignoſco is. ignoui tum. valde noſco ⁊ diſco. Auget em̄
hic in Var. Vos qui in theatrū voluptatē aurib⁹ au
cupatum ꝯcurriſtis/domo adeſte: ⁊ a me q̄ ferā igno
ſcite domū vt feratis a theatro litteras. Aliqn̄ igno/
ſcere eſt veniā dare ⁊ excuſatū habere. Vnde in pri/
uatiua eſt quaſi nō agnoſco errorē. Cice. ad Ceſa. Iu
ni. Nam ⁊ p̄teritis ignoſcis ⁊ ꝯcedis futura. Lactā.
lib. v. poſuit ꝓ nō cognoſco ⁊ nō intelligo. Tum q̄d
legerint/ignouerunt. Gel. lib. j. Cōtra patriā inquit
Cicero arma ꝓ amico ſumēda non ſunt: hoc profe/
cto nemo ignouit. i. neſciuit. Habet hoc verbū parti
cipia ignotus ⁊ ignoturus. Cice. in Cato. Ignotum
alteri ꝙ patrem: alteri ꝙ tutoreꝫ ſecutus eſſet Cato
libro quinto ori. Quod eorū nemo mihi ignoturus
eſt. Quidam tn̄ contra regulam a preſenti tempore
hoc deriuatiuum protulerūt ignoſciturum. Piſo fru.
libro. ij. annal. Quocunq̄ deliquiſſet ignoſciturum
affirmabat.
Ignotus incognitus. i. qui ignoratur. Interdum po/nit̄
pro inſcio: hoc eſt pro eo qui ignorat. Quinti. Neq̄s
tamē erret ignot⁹ nō eſt filij mei nouerca ſed mater. i.
ignorans.

I Ante H

Ihesus. pe. pro. Sūt aūt tres ſyllabe grece ιησους
Hebreū nomen eſt qđ apud nos ſaluator noſter di/
citur: qđ cōuenit regib⁹ ⁊ ducibus q̄ ſalutē ſequētib⁹
ſe populis darēt. Vnde legim⁹ in libris moyſi ꝙ Au
ſes Naue filius cū elect⁹ eſſet dux populi cōmutato
noīe de Auſe Ihesus cognominat⁹ eſt: qui adductū
de terra egypti populū: ⁊ de erroribus eremi libe/
ratū in terrā repromiſſionis induxit.